

Roles Shifted, 2020.

BEELDENDE KUNST **Duwen, dragen, vangen: een worsteling om macht tussen de seksen**

Kunstenaar Susanna Inglada verbeeldt in haar werk haar verlangen naar een nieuw soort wereld.

Even schiet de *Guernica* door je heen als je voor *The City* van de Spaanse kunstenaar Susanna Inglada staat. De choreografie van de lichamen, de chaos, de manier waarop de haren van de afgebeelde vrouwen als rookpluimen uit een schoorsteen verwaaien: in de verte is het een echo van Pablo Picasso's iconische schilderij over de Spaanse Burgeroorlog, gemaakt na het bombardement op de stad Guernica, in 1937.

De kunstenaar, aanwezig in de Haagse galerie Maurits van de Laar waar momenteel haar solotentoonstelling *Is This Desire?* te zien is, vindt die verwijzing helemaal niet zo vreemd. 'Er zit een vergelijkbare energie in - al gaat *The City* niet over oorlog, maar over leven in de moderne stad. Wat voor veel mensen aan de onderkant van de samenleving overleven betekent, en dus ook met strijd en angst en wanhoop gepaard gaat.'

Macht en misbruik. Het individu en het collectief. Mannen en vrouwen. Kapitalisme en verlangen, en hoe die twee met elkaar samenhangen. Het zijn grote thema's die de Spaanse kunstenaar Susanna Inglada (40) in *Is This Desire?* verwerkt. Nieuw werk, zegt ze, vindt altijd een oorsprong in de zorgen die ze heeft over maatschappelijke ontwikkelingen, zoals heel recent het conflict tussen Israël en Hamas. Ze maakte speciaal voor deze solotentoonstelling een klein werk, heel symbolisch van handen, dat in de week na de opening werd verkocht; een deel van de opbrengst gaat naar de organisatie Hope for the Children of Palestine.

Ook de economische crisis van 2008, vrouwenstrijd, schade aan de natuur, corona en de opkomst van autoritaire leiders vinden hun weg in haar werk.

The City, houtskool, acryl en pastel op gekleurd papier, 2023.

'Dan ga ik daarover lezen, en als ik eenmaal mijn informatie heb verzameld, probeer ik zo ver mogelijk van concrete gebeurtenissen vandaan te komen, en een emotionele taal te vinden waarin ik mijn werk kan maken.'

Ze laat zich inspireren door Goya, Picasso en Fernand Leger, maar ook door contemporaine kunstenaars als William Kentridge, wereldberoemd om zijn zwart-wittekeningen en ani-

maties. Haar kleurenpalet gaat van grijs naar bruin naar blauw naar groen, ze werkt op papier, tekent, schildert, knipt en plakt, en werkt van heel klein naar heel groot. Dat ze, voor ze naar de kunstacademie ging, in Spanje een acteursopleiding deed, zie je eigenlijk in alles terug: haar behoefte om een verhaal te vertellen in scènes, de opbouw van een spanningsboog, de plaatsing van de werken in de ruimte als waren het decorstuk-

ken, maar ook in het gebruik van personages, van wie er sommige door de jaren terugkeren, omdat ze zich, net als acteurs, zo goed lenen voor een bepaalde rol.

Uitgesproken feministisch is ze, je kunt het in bijna al haar werken zien. Van de (heel persoonlijke) stop-motionanimatiefilm *Entre tú y yo*, over het verlangen moeder te worden, tot een werk als *Roles Shifted*, waarin de

strijd tussen de seksen verbeeld wordt. Niet verbeterd, voor wie het wil zien zelfs een tikje humoristisch, en niet eenduidig - net zoals in *The City*, waar je niet precies weet of de mannen in hun pakken, synoniem voor de macht, naar beneden worden getrokken door de vrouwen, of voorzichtig worden opgevangen.

In 2020 verbleef ze een tijd voor een artist-in-residency in Rome. Die periode, en vooral: de aanwezigheid van de enorme hoeveelheid renaissance- en barokkunst, heeft haar blijvend geïnspireerd. Overal, op schilderijen, in beelden, uitgehakt in de muren van kerken, zag ze vallende mensen en kon ze maar niet bedenken of ze elkaar duwden of droegen. Het marmeren beeld van Bernini, *De roef van Proserpina*, bracht haar tot de constatering: de verbeelding van het patriërchaat, met al zijn lelijke uitwassen, vindt in de Renaissance zijn oorsprong.

Er hangt een klein werk in Den Haag, *Way Out* heet het. Twee onderbenen zijn bij de enkels afgezaagd, de vier losse stukken, kuiten en voeten, worden door vier handen vastgehouden. Verwijzend naar, alweer, de klassieken, waar van de beelden soms alleen losse brokstukken resten, en niet meer helemaal te achterhalen valt aan wie die behoorden. Dit is zoals Inglada het graag ziet: dat we loskomen van stereotype genderrollen en een nieuw soort wereld bouwen.

Is This Desire? Ja, die van de kunstenaar zelf.

Karolien Knols

Susanna Inglada, *Is This Desire?* Galerie Maurits van de Laar, Den Haag, t/m 14/1. Tussen 27/12 en 06/01 open op afspraak.